

„עוררתי אותו לעזוב את הקיבוץ, דבר שהיה מלווה בשלושה ימים של שתיקה גמורה. פניו הביעו איבה ושינאה תהומית.

כמה שהתעלמתי יותר מן השתיקה האלה, כך התקצר אורכו. הראיתי לו שלא איכפת לי.

„קיבלתי עבודה בחינוך מיוחד. חיי בתל-אביב לא היו קלים. ללמוד לטפל בשתי הננות, שנולדו לנו בקיבוץ. ללמוד לשלש. יענקלה מאוד אהב לאכול. במשך תקופה ארוכה הייתי המפרנסת היחידה בבית.

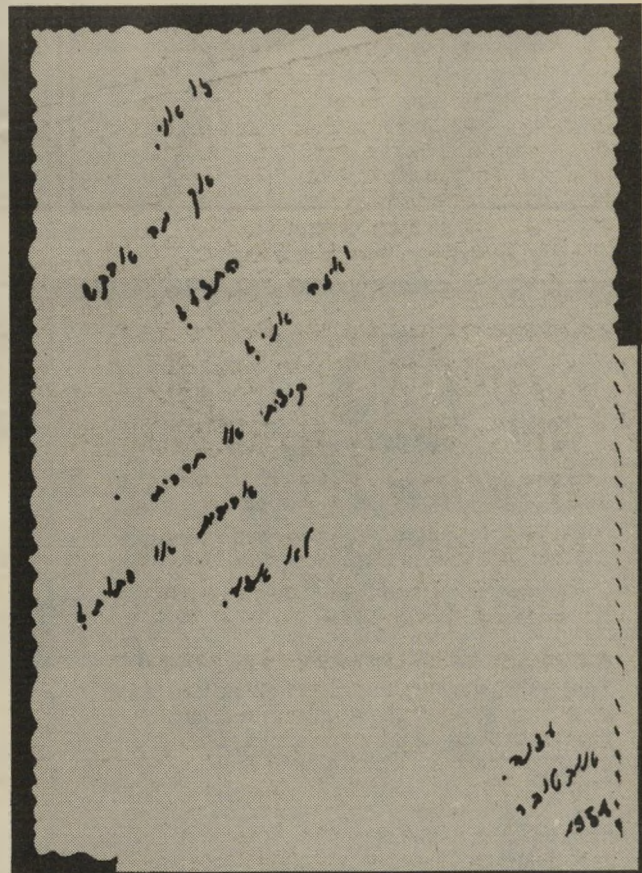
„בכל שנות נישואינו מעולם לא הייתה לי עוזרת. כשלקחתי פעם עוזרת, שעבדה במשך שלושה שבועות, יענקלה פיטר אותה וטען שזה מפריע לו. רק ב־1976 רכשנו מכונת-כביסה.”

רק שניים במיטה

יש הבדל רב בין החיים של עדנה, כפי שהיא מתארת אותם בספרה, ובין הסיפור שסיפרה לי. יש גם הבדל ברמות של יענקלה. בספר מופיע שבתאי תמיד כאליל

”תבוא בני...”

עדנה אינה מזהה את הזמר בספר, וגם בשיחה איתי לא רצתה לעי שות זאת, למרות שכל הארץ יודעת מיהו. לדבריה, התיאורים האירוטיים בספר הם מציאות, אך מקושטים בדימיון.

כתובת של עדנה על גב התצלום שלה (1951) ואיזה אני! קיצית או חורפית, אביבית או סתוית?

למשל: כעיוור מנשש בחושך הוא מוביל אותה לחדר-השינה, ושם מול הרי אי תולש מעליה את החולצה, כורע על ברך, מושך למטה את החצאית, ומלמטה הוא מביט עליה. יפה שלי! הוא אומר קצר נשימה, ידיו על משולש התחתונים הזעיר המפריד ריד ביניהם. תקרע, היא אומרת, ידיה מגששות בשיעור, אובדת בנחשול הקירבה הסוחר אותה אליו. ועכשיו הוא טומן בה פניו, תשוקתו עיוורת לכל משתלחת בה, ומונה עוצמת עיניה אל התהומות הנפערים בה, כששניהם מבקשים להיטמע זה בזה, לגעת עד המעמקים שטרם היו בהם, והיא שומעת את עצמה לוחשת כשיר שאין לו סוף. תבוא בני, תהיה בני, תבוא בני, אהוב... עד שהם שוקים עים בבאר המנוחה. ובמקום אחר בספר: עומדים בחושך במבוא. נותרו חסרי-נשימה, מרודפי תשוקה המסרבת להתרוות, ואורי אחז בידה עירום כולו, וגם היא, ביגדיהם

עדנה בתצלום חושפני. לא ידעתי שרואים את החזה!

שהמפגש בינינו יהיה מיפגש נקי של גבר ואשה. בספר מתארת עדנה גם את אשתו של הזמר המפורסם. כששאלתי אותה אם היה לה אייפעס קשר איתה, סיפרה שמעולם לא פגשה אותה ולא ראתה אותה, אלא רק פעם תמונה שלה במוסף של שבת. * שעליה אמרה דליה השבוע: זוהי חולצה שאני לובשת אותה בערב. לא ידעתי שבצילום-יום ראו בעדה את החזה.

מות-הדם והתשוקה המפכים בהם זה אל זה כמים רבים הזורמים בערוצי האדמה אחרי סערת גשם, מחבקים זה את זה ברכות בעודם שבים אל גדותיהם. מחוץ לספר היא מוכנה לתאר את דמות המאהב האיריאלי בעיניה: „אני רוצה גבר בלי שום סביבה, בלי שום רקע, רק אותו לברו, לא רוצה לדעת אם הוא נשוי או פנוי, לא רוצה לדעת עליו, לא ממנו ולא מפי אחרים. אני גם לא רוצה שיבטיח לי כלום.

עדנה השבוע. תבוא בני! תהיה בני! אהובי!